

EBA/GL/2022/11

26 septembrie 2022

Ghid

privind transferabilitatea în vederea
completării evaluării posibilității de
soluționare pentru strategiile de transfer

1. Obligații de conformare și de raportare

Statutul prezentului ghid

1. Prezentul document conține ghidul emis în temeiul articolului 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010¹. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritățile competente și instituțiile financiare trebuie să depună toate eforturile necesare pentru a respecta ghidul.
2. Ghidul prezintă punctul de vedere al ABE privind practicile adecvate în materie de supraveghere în cadrul Sistemului european de supraveghere financiară sau privind modul în care trebuie aplicat dreptul Uniunii într-un anumit domeniu. Autoritățile competente, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, cărora li se aplică ghidul trebuie să se conformeze și să îl integreze în practicile lor, după caz (de exemplu, prin modificarea cadrului juridic sau a procedurilor de supraveghere ale acestora), inclusiv în cazurile în care ghidul se adresează în primul rând instituțiilor.

Cerințe de raportare

3. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritățile competente trebuie să notifice ABE dacă se conformează sau intenționează să se conformeze prezentului ghid sau, în caz contrar, să prezinte motivele neconformării, până la 09.03.2023. În lipsa unei notificări până la acest termen, ABE va considera că autoritățile competente nu s-au conformat. Notificările se trimit prin intermediul formularului disponibil pe site-ul ABE, cu mențiunea „EBA/GL/2022/11”. Notificările trebuie trimise de persoane care au autoritatea de a raporta cu privire la conformare în numele autorităților competente. Orice schimbare cu privire la situația conformării trebuie adusă, de asemenea, la cunoștința ABE.
4. Notificările vor fi publicate pe site-ul ABE, în conformitate cu articolul 16 alineatul (3).

¹ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

2. Obiect, domeniu de aplicare și definiții

Obiect

1. Prezentul ghid precizează, având în vedere articolul 10 alineatul (5) și articolul 11 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE², măsurile pe care instituțiile și autoritățile de rezoluție trebuie să le ia pentru a îmbunătăți posibilitățile de soluționare a instituțiilor, inclusiv a entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) („instituții”), a grupurilor sau a grupurilor de rezoluție în contextul evaluării posibilităților de soluționare în conformitate cu articolele 15 și 16 din directivă, în special atunci când instrumentele de transfer sunt prevăzute în strategia de rezoluție.
2. Prezentul ghid trebuie interpretat în coroborare cu Ghidul 2022/1 din 13 ianuarie 2022 privind îmbunătățirea posibilității de soluționare pentru instituții și autorități de rezoluție în conformitate cu articolele 15 și 16 din Directiva 2014/59/UE („Ghidul ABE privind posibilitatea de soluționare”).

Domeniu de aplicare

3. Prezentul ghid se aplică în cazul în care un instrument de transfer face parte din strategia de rezoluție preferată. Cu toate acestea, autoritățile de rezoluție pot decide să aplice părți din prezentul ghid specifice instrumentelor de rezoluție (de exemplu, strategiile de transfer) instituțiilor a căror strategie de rezoluție preferată planificată nu se bazează pe aceste instrumente, cum ar fi includerea instrumentelor de transfer doar ca variantă a strategiei, astfel cum se menționează la articolul 22 primul paragraf punctul 2 litera (e) din Regulamentul delegat (UE) 2016/1075 al Comisiei³.
4. Prezentul ghid nu se aplică instituțiilor care fac obiectul unor cerințe simplificate de planificare a rezoluției în conformitate cu articolul 4 din Directiva 2014/59/UE.

² Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

³ Regulamentul delegat (UE) 2016/1075 al Comisiei din 23 martie 2016 de completare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului cu privire la standardele tehnice de reglementare care precizează conținutul planurilor de redresare, al planurilor de rezoluție și al planurilor de rezoluție a grupului, criteriile minime pe care autoritatea competentă trebuie să le examineze în ceea ce privește planurile de redresare și planurile de redresare a grupului, condițiile de acordare a sprijinului financiar intragrup, cerințele privind evaluatorii independenți, recunoașterea contractuală a competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie, procedurile și conținutul cerințelor de notificare și ale avizului de suspendare și funcționarea operațională a colegiilor de rezoluție (JO L 184, 8.7.2016, p. 1-71).

5. În cazul unei schimbări a strategiei de rezoluție, în special prin includerea unui nou instrument de transfer în strategia de rezoluție preferată, ghidul trebuie să se aplice integral cât mai curând posibil, dar nu mai târziu de trei ani de la data aprobării planului de rezoluție, inclusiv a noii strategii de rezoluție.
6. Autoritățile de rezoluție pot decide să aplice prezentul ghid, integral sau parțial, instituțiilor care fac obiectul unor cerințe simplificate de planificare a rezoluției sau instituțiilor al căror plan de rezoluție prevede lichidarea ordonată a acestora, în conformitate cu legislația națională aplicabilă.
7. În cazul instituțiilor care nu fac parte dintr-un grup care face obiectul supravegherii consolidate în temeiul articolelor 111 și 112 din Directiva 2013/36/UE⁴, prezentul ghid se aplică la nivel individual.
8. În cazul instituțiilor care fac parte dintr-un grup supus supravegherii consolidate în temeiul articolelor 111 și 112 din Directiva 2013/36/UE, prezentul ghid se aplică întregului grup de rezoluție, și anume atât la nivelul entităților de rezoluție, cât și la nivelul filialelor acestora.

Destinatari

9. Prezentul ghid se adresează autorităților de rezoluție, astfel cum sunt definite la articolul 4 punctul 2 (v) („autorități de rezoluție”) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, precum și instituțiilor financiare care sunt entități ce intră în sfera de aplicare a Directivei 2014/59/UE, astfel cum sunt definite la articolul 4 punctul 1 din Regulamentul nr. 1093/2010 („instituții”).

Definiții

- Cu excepția cazului în care se prevede altfel, termenii utilizați și definiți în Directiva 2014/59/UE și în Ghidul ABE privind posibilitatea de soluționare au același înțeles în cuprinsul ghidului.
- În sensul prezentului ghid, „strategii sau instrumente de transfer” se referă la instrumentul de vânzare a activității (fie prin intermediul unei tranzacții cu acțiuni, fie prin intermediul unei tranzacții cu active), în temeiul articolului 38 din Directiva 2014/59/UE, la instrumentul instituției-punte (denumit și recapitalizare internă închisă), în temeiul articolului 40 din Directiva 2014/59/UE, și la instrumentul de separare a activelor, în temeiul articolului 42 din Directiva 2014/59/UE.

⁴ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

3. Punerea în aplicare

Data aplicării

Prezentul ghid se aplică de la **1 ianuarie 2024**.

4. Definirea perimetrului de transfer

10. Autoritățile de rezoluție trebuie să specifice metodologia de definire a entității sau a entităților, a liniilor de activitate sau a portofoliilor de active, drepturi și/sau pasive care urmează să fie transferate („perimetrul de transfer”), întrucât aceasta rămâne în responsabilitatea autorităților de rezoluție la momentul rezoluției.
11. În etapa de planificare a rezoluției, instituțiile trebuie să fie în măsură să propună un perimetru de transfer, astfel cum este definit la punctul 10. În acest scop, instituțiile trebuie să identifice eventualele obstacole și să propună posibile îmbunătățiri, precum și să poată propune un perimetru de transfer alternativ sau modificări ale acestuia, în vederea îmbunătățirii credibilității și fezabilității strategiei sau instrumentului de transfer, astfel cum se descrie în planul de rezoluție.
12. La cererea autorității de rezoluție, instituțiile trebuie să fie în măsură:
 - a) să identifice și să izoleze componentele perimetrului de transfer, astfel cum sunt definite de autoritățile de rezoluție și sub îndrumarea acestora, în conformitate cu articolul 11 din Directiva 2014/59/UE;
 - b) să testeze aplicabilitatea perimetrului de transfer în diferite scenarii, astfel cum au fost comunicate de autoritățile de rezoluție în conformitate cu articolul 10 alineatul (3) și alineatul (7) litera (j) și cu articolul 12 alineatul (3) din Directiva 2014/59/UE.
13. La stabilirea metodologiei de definire a perimetrului de transfer în planurile de rezoluție, în conformitate cu articolul 10 alineatul (1) și alineatul (7) litera (j) și cu articolul 12 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2014/59/UE, autoritățile de rezoluție trebuie să aibă în vedere:
 - a. scopurile instrumentelor (în conformitate cu strategia de rezoluție definită pentru instituție) și activitățile instituțiilor. În cele din urmă, perimetrul de transfer de bază trebuie să fie compus din active, drepturi și/sau pasive al căror transfer este esențial sau critic în vederea îndeplinirii obiectivelor rezoluției, a obligațiilor de reglementare (inclusiv a datoriilor protejate în temeiul articolului 44 din Directiva 2014/59/UE sau a obligațiilor prevăzute la articolul 73 din Directiva 2014/59/UE) și a scopurilor instrumentului („primul nivel al perimetrului de transfer”), iar stabilirea acestuia trebuie să corespundă unei liste de criterii detaliate în secțiunea 4.1 de mai jos;
 - b. interconexiunile din cadrul instituției. Sub rezerva literei (a) anterioare, interconexiunile care nu pot fi eliminate fără eforturi îndelungate și costisitoare sau din cauza restricțiilor legale (inclusiv cele privind garanțiile prevăzute la articolele 76-80 din Directiva 2014/59/UE) trebuie integrate în perimetrul de transfer („al doilea nivel al perimetrului de transfer”), în conformitate cu secțiunea 4.2 de mai jos.

14. Instituțiile trebuie să semnaleze autorităților de rezoluție obstacolele apărute în calea transferabilității la aplicarea definiției perimetrului de transfer activelor, drepturilor și/sau pasivelor lor și să propună posibile măsuri de atenuare și soluții. Instituțiile trebuie să depună eforturi pentru a reduce aceste obstacole de-a lungul timpului. La evaluarea obstacolelor apărute în calea transferului trebuie să se acorde o atenție deosebită aspectelor transfrontaliere, în conformitate cu secțiunea 4.3.
15. La stabilirea metodologiei de definire a perimetrului de transfer și în vederea elaborării unei strategii de rezoluție care să asigure îndeplinirea cât mai bine a obiectivelor rezoluției, autoritățile de rezoluție trebuie să analizeze posibilitatea de a împărți perimetrul în unități diferite pentru a se pregăti pentru diferite scenarii, pentru a ține seama de o combinație a instrumentelor de transfer, pentru a permite diferite combinații și transferuri succesive în cadrul aceluiași instrument de rezoluție sau către mai mulți destinatari, care ar putea fi necesare.

4.1 Considerații specifice fiecărui instrument de transfer

4.1.1 Vânzarea activității

16. Dacă instrumentul de vânzare a activității este inclus într-o strategie de rezoluție, autoritățile de rezoluție trebuie să evalueze, în cadrul planificării rezoluției, riscul de executare a tranzacțiilor cu active și acțiuni⁵ și să ia în considerare tranzacția cea mai puțin intruzivă care îndeplinește cel mai bine obiectivele rezoluției în conformitate cu punctele 10-15.
17. În ceea ce privește tranzacțiile cu acțiuni, instituțiile trebuie să analizeze modul în care perimetrul de transfer atrage interesul pieței, având în vedere scopul urmărit, și anume acela de a maximiza, pe cât posibil, prețul de vânzare pentru perimetrul de transfer, luând în considerare activitatea de planificare a redresării, tranzacțiile comparabile, referințele de evaluare sau tendințele pieței. Ulterior, instituțiile trebuie să comunice rezultatele acestei analize autorităților de rezoluție, pentru ca acestea să le ia în considerare la evaluarea transferabilității în contextul planificării rezoluției. Această evaluare trebuie să ia în considerare, dacă sunt disponibile, activitățile, modelul de afaceri, performanțele financiare, relațiile cu clienții, canalele de distribuție și repartizarea geografică a perimetrului de transfer.
18. În ceea ce privește tranzacțiile cu active, instituțiile trebuie să analizeze măsura în care perimetrul de transfer atrage interesul pieței, luând în considerare elemente suplimentare care l-ar face mai atractiv pentru cumpărător, inclusiv numerar, alte active lichide și credite performante. Ulterior, acestea trebuie să comunice rezultatele acestei analize autorităților de

⁵ O tranzacție cu acțiuni constă într-un transfer [astfel cum este definit la articolul 63 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2014/59/UE] de instrumente de proprietate [astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 61 din Directiva 2014/59/UE] către un destinatar [astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) punctul 80 din Directiva 2014/59/UE], iar o tranzacție cu active este un transfer [astfel cum este definit la articolul 63 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2014/59/UE] de active, drepturi și/sau pasive către un destinatar [astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) punctul 80 din Directiva 2014/59/UE].

rezoluție, pentru ca acestea să le ia în calcul la evaluarea transferabilității în contextul planificării rezoluției.

19. În conformitate cu punctul 11 din prezentul ghid, instituțiile trebuie să contribuie la identificarea oportunităților disponibile de îmbunătățire a definirii perimetrului de transfer, în vederea facilitării punerii în aplicare a transferului. În special, instituțiile trebuie să analizeze dacă perimetrul de transfer poate fi simplificat pentru a reduce riscurile de executare în cadrul procedurii de rezoluție. Instituțiile trebuie, de asemenea, să ia în considerare opțiunile care trebuie aplicate la definirea perimetrului de transfer pentru a maximiza succesul transferului, cum ar fi garanțiile pentru un portofoliu de active [articolul 101 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2014/59/UE] sau „excluserile” anumitor active, drepturi și/sau pasive nedorite care nu sunt necesare pentru continuitatea funcțiilor critice și/sau a liniilor de activitate esențiale, valorificând identificarea unităților perimetrului de transfer în conformitate cu punctul 21.
20. Instituțiile trebuie, de asemenea, să analizeze capacitatea pieței de a absorbi perimetrul de transfer, evaluând existența unor investitori terți cu fonduri suficiente, în cazul instituțiilor de credit cu capital excedentar și/sau cu acces suficient la piață, experiența anterioară în materie de integrare și adecvarea în ceea ce privește concurența și considerentele strategice. Instituțiile trebuie apoi să comunice rezultatele acestei analize autorităților de rezoluție.
21. Autoritățile de rezoluție trebuie să valorifice exercițiul descris la punctele 18 și 25 din ghid, pentru a analiza posibilitatea de a avea cumpărători potențiali diferiți pentru părți diferite din perimetrul de transfer, în funcție de piețele în cauză, de capacitatea de absorbție a acestora sau de geografia activităților, pentru a maximiza șansele de succes ale strategiei de transfer și pentru a sprijini posibilitatea de soluționare. Dacă este necesar, în conformitate cu articolul 39 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE, autoritățile de rezoluție trebuie să aibă în vedere împărțirea perimetrului de transfer în unități pentru a adapta mai bine strategia de rezoluție la condițiile imprevizibile ale rezoluției și la diferitele scenarii posibile care urmează să fie testate.
22. În măsura în care este posibil și pentru a îmbunătăți și mai mult posibilitatea de soluționare, instituțiile trebuie să analizeze eventualele modificări ale perimetrului care pot apărea odată cu evoluția activității instituției și schimbarea condițiilor economice și să comunice rezultatele acestei analize autorităților de rezoluție. Schimbările structurale și impactul previzibil trebuie să fie luate pe cât posibil în considerare. Trebuie luat în considerare cel puțin impactul opțiunilor de redresare asupra activelor, drepturilor și/sau pasivelor eligibile pentru primul nivel al perimetrului de transfer de bază în temeiul punctelor 13.a, 19 și 20 de mai sus din prezentul ghid.

4.1.2 Instituția-punte

23. La stabilirea metodologiei de definire a perimetrului care urmează să fie transferat către o instituție-punte, având în vedere scenariul analizat, autoritățile de rezoluție trebuie să țină seama de obiectivele și strategia de ieșire a instituției-punte, sub rezerva punctelor 10-13 din prezentul ghid. În special, primul nivel al perimetrului de transfer de bază poate fi definit diferit dacă instituția-punte este înființată pentru a pune în aplicare în continuare separarea necesară

în cadrul instituției sau pentru a colecta active, drepturi și pasive de la diferite instituții care fac obiectul rezoluției, în conformitate cu articolul 40 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE, sau dacă instituția-punte urmează să fie vândută integral sau parțial, în conformitate cu articolul 41 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE.

24. Instituțiile trebuie să sprijine autoritățile de rezoluție testând aplicabilitatea [în conformitate cu punctul 12 litera (b) și cu punctul 15 din prezentul ghid] definirii perimetrului de transfer, sprijinind evaluarea riscului de executare, oferind consultanță cu privire la posibila îmbunătățire a perimetrului de transfer și evaluând apetitul pieței și capacitatea de a absorbi perimetrul de transfer. Acest lucru ajută autoritățile de rezoluție să utilizeze la maximum capacitatea de tranzacționare a instituției-punte și sprijină alegerea acestui instrument de rezoluție în planurile de rezoluție.
25. Instituțiile trebuie să evalueze profilul de risc al activelor, drepturilor și pasivelor eligibile pentru perimetrul de transfer și să sprijine autoritățile de rezoluție în evaluarea compatibilității acestora cu viabilitatea instituției-punte care are ca scop asigurarea continuității funcțiilor critice. În cele din urmă, profilul de risc (inclusiv riscurile de credit, riscurile de piață sau riscurile operaționale) al perimetrului de transfer nu trebuie să pună în pericol viabilitatea instituției-punte înainte ca aceasta să facă obiectul procesului de vânzare.
26. În cazul în care instituția-punte are ca scop sprijinirea unei singure instituții, instituția trebuie să sprijine autoritatea de rezoluție atunci când evaluează calibrarea pozițiilor de capital și de lichiditate ale perimetrului de transfer, asigurându-se că valoarea pasivelor, în conformitate cu articolul 40 alineatul (3) din Directiva 2014/59/UE, nu depășește valoarea activelor transferate de la instituția aflată în rezoluție sau furnizate din alte surse, iar autoritatea de rezoluție trebuie să evalueze impactul perimetrului de transfer asupra pozițiilor de capital și de lichiditate ale instituției-punte. În mod similar, pentru a asigura o poziție de lichiditate echilibrată a instituției-punte, profilul de scadență al activelor trebuie să fie în concordanță cu scadența pasivelor și trebuie să se acorde o atenție deosebită ponderii ratei totale a dobânzii pentru pasive în comparație cu rata totală a dobânzii care rezultă din active.
27. Pentru a îmbunătăți și mai mult posibilitatea de soluționare, instituțiile trebuie să sprijine autoritățile de rezoluție la evaluarea eventualelor modificări ale perimetrului, în mod similar principiilor prevăzute la punctul 22 din prezentul ghid, care ar putea afecta perimetrul de transfer definit la punctele 13.a și 23-26 din prezentul ghid.
28. Autoritățile de rezoluție trebuie să țină seama de condițiile în care ar fi necesar și/sau avantajos, în ceea ce privește strategia de rezoluție, transferul înapoi la instituție. Această considerație trebuie să se aplice la nivelul unității perimetrului de transfer.
29. Autoritățile de rezoluție trebuie să analizeze dacă este fezabil să execute o tranzacție cu acțiuni în exercițiul instituției-punte.

4.1.3 Instrumentul de separare a activelor

30. Pe baza informațiilor comunicate de autoritățile de rezoluție, instituțiile trebuie să semnaleze autorităților activele, drepturile și/sau pasivele care îndeplinesc condițiile stabilite la articolul 42 alineatul (5) din Directiva 2014/59/UE și principiile prevăzute în Ghidul ABE privind instrumentul de separare a activelor⁶, pentru a examina în ce măsură acest instrument poate fi aplicat în conformitate cu articolul 12 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2014/59/UE.
31. Pe baza orientărilor primite din partea autorităților de rezoluție, instituțiile trebuie să identifice elementele care urmează să fie incluse în perimetrul de transfer, astfel încât acestea să corespundă caracteristicilor societății de gestionare a activelor, astfel cum sunt definite de autoritățile de rezoluție. În acest sens, în conformitate cu articolul 42 alineatul (5) litera (c) din Directiva 2014/59/UE, autoritățile de rezoluție trebuie să evalueze dacă transferul este necesar pentru a maximiza încasările rezultate din lichidare, prin urmare, modelul de afaceri și strategia de ieșire ale societății de gestionare a activelor nu ar trebui ignorate. În special, autoritățile de rezoluție trebuie să se asigure că:
- perimetrul de transfer corespunde modelului de afaceri al societății de gestionare a activelor, în cazul în care este deja înființată, sau ia în considerare modelul de afaceri al unei societăți de gestionare a activelor care urmează să fie înființată. Societatea de gestionare a activelor poate fi concepută să se concentreze pe un singur activ sau să fie specializată pe o anumită zonă geografică;
 - în special în cazul unei societăți de gestionare a activelor care urmează să absoarbă portofoliile și activitățile diferitelor instituții, există o coerență între perimetrul de transfer și strategia de cedare, care asigură maximizarea încasărilor rezultate din lichidare, evitând distrugerea valorii și declanșând efecte de scară;
 - perimetrul de transfer permite, pe cât posibil, ca societatea de gestionare a activelor să atingă o dimensiune critică pentru a beneficia de economii de scară. În mod ideal, dimensiunea critică ar trebui să rămână în proporțiile pieței pe care societatea își desfășoară activitatea;
 - perimetrul de transfer aduce societatea de gestionare a activelor în postura de a recupera o valoare pe termen lung mai mare decât valoarea de piață la data evaluării, în conformitate cu punctul 32 din prezentul ghid, ceea ce înseamnă că portofoliile cu perspective negative pe termen lung trebuie analizate cu atenție.
32. Autoritățile de rezoluție trebuie să stabilească o metodologie pe baza căreia instituțiile să structureze perimetrul de transfer destinat societății de gestionare a activelor în cadrul instrumentului de separare a activelor astfel încât valoarea pe termen lung a perimetrului să depășească valoarea sa de piață, pentru a evita distrugerea valorii, a reduce la minimum costul rezoluției și a proteja fondurile publice [articolul 31 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE].

⁶ Ghidul ABE privind stabilirea situațiilor în care lichidarea activelor sau a pasivelor în cadrul procedurii obișnuite de insolvență ar putea avea un efect negativ pe una sau mai multe piețe financiare conform articolului 42 alineatul (14) din Directiva 2014/59/UE (EBA/GL/2015/05).

Valoarea pe termen lung poate fi estimată pe baza valorii curente de piață a portofoliilor performante. Cu toate acestea, problema apare în cazul portofoliilor depreciate sau neperformante, caz în care autoritățile trebuie să evalueze perspectivele de îmbunătățire ale portofoliilor și piețelor în cauză, rezultate din analizele de piață disponibile, să se bazeze pe evaluarea autorităților de supraveghere și să evalueze posibilele combinații cu active performante (combinarea diferitelor unități în conformitate cu punctul 15 din prezentul ghid) pentru a avea un impact pozitiv asupra profilului general al perimetrului de transfer.

33. Pentru a îmbunătăți și mai mult posibilitatea de soluționare, instituțiile trebuie să sprijine autoritățile de rezoluție la evaluarea eventualelor modificări ale perimetrului, astfel cum se prevede la punctul 22 din prezentul ghid, care ar putea afecta perimetrul de transfer.
34. Autoritățile de rezoluție trebuie să țină seama de condițiile în care ar fi necesar și/sau avantajos, în ceea ce privește strategia de rezoluție, transferul înapoi la instituție. Această considerație trebuie să se aplice la nivelul unității perimetrului de transfer.

4.2 Evaluarea interconexiunilor

35. Pentru a sprijini cerința menționată la punctele 99-101 din Ghidul ABE privind posibilitatea de soluționare și pentru a asigura continuitatea perimetrului de transfer după ce a fost separat de restul grupului în conformitate cu punctul 13.b din prezentul ghid, instituțiile trebuie să fie în măsură să explice autorităților de rezoluție analiza de fond care stă la baza identificării informațiilor menționate la punctele 15, 16 și 44 din Ghidul ABE privind posibilitatea de soluționare și care sprijină planificarea rezoluției. În special, sub rezerva proporționalității, instituțiile trebuie să fie în măsură:
 - să împartă liniile de activitate esențiale și funcțiile critice în procese funcționale⁷ și să stabilească corespondențe cu unități organizaționale, după caz;
 - să evalueze rolul unităților organizaționale și serviciile pe care acestea le furnizează;
 - să identifice elementele corespunzătoare, cum ar fi activele, pasivele, personalul, resursele, sistemele și aplicațiile, implicate în unitățile organizaționale, după caz.
36. Instituțiile trebuie să atragă atenția autorităților de rezoluție asupra eventualelor probleme legate de separarea elementelor unităților organizaționale de componentele primului nivel al perimetrului de transfer de bază (conflicte de separabilitate), fie pentru că acestea nu pot fi ușor de înlocuit, fie pentru că pot implica riscuri suplimentare și disproporționate, fie pentru că separarea acestora nu ar fi cea mai bună opțiune în ceea ce privește obiectivele rezoluției. Un eventual proces de identificare a conflictelor de separabilitate trebuie să ia în considerare elementele prevăzute la punctele 37-49 din prezentul ghid și trebuie să valorifice, pe cât posibil, activitatea de planificare a redresării. Rezultatul trebuie să contribuie la definirea perimetrului de transfer din planul de rezoluție și la evaluarea fezabilității strategiei de rezoluție. Evaluarea

⁷ Procesele funcționale pot fi definite ca fiind activitățile de zi cu zi care sprijină liniile de activitate.

interconexiunilor poate fi eșalonată în timp în funcție de amploarea interconexiunilor și de varietatea scenariilor de rezoluție.

Interconexiuni financiare

37. În conformitate cu punctul 100 din Ghidul privind posibilitatea de soluționare, instituțiile trebuie să pună la dispoziția autorităților de rezoluție datele de identificare ale conexiunilor protejate prin articolele 76-80 din Directiva 2014/59/UE.

38. Pentru (i) a evita perturbările financiare inutile și pentru a asigura fiabilitatea serviciilor financiare furnizate de perimetrul de transfer sau (ii) pentru a limita instabilitatea finanțării activităților care vor continua (inclusiv în cadrul instrumentului de separare a activelor fostei entități), perimetrul de transfer de bază trebuie, atunci când este posibil și sub rezerva punctului 41 din prezentul ghid, să fie transferat împreună cu măsurile de protecție și obligațiile financiare aferente. Prin urmare, în cadrul planificării rezoluției, instituțiile ale căror planuri de rezoluție cuprind strategii de transfer trebuie:

- să identifice legăturile financiare dintre expunerile și pasivele extrabilanțiere și bilanțiere și, în special, garanțiile (inclusiv, dacă este cazul, trimiterile la: domeniul de aplicare⁸, durata, drepturile de reziliere anticipată, schimbarea controlului sau clauzele de tip „cross-default” sau legea aplicabilă) acordate și primite, făcând distincția între garanțiile externe și garanțiile intragrup. Garanțiile intragrup⁹ trebuie examinate mai ales pentru a evalua dacă ar trebui transferate sau anulate fără a provoca prejudicii nedorite;
- să identifice operațiunile existente de acoperire a riscurilor care nu sunt deja incluse în garanțiile menționate mai sus;
- să identifice unitățile organizaționale responsabile cu furnizarea de finanțare și legăturile contractuale ale acestora cu alte unități, ținând seama de intrările și ieșirile de numerar și de capacitatea de compensare;
- să elaboreze, atunci când este necesar, mecanisme care să asigure menținerea acordurilor existente în cadrul rezoluției și după aceasta, continuitatea tranzacțiilor „back-to-back” ale unităților separate, accesul la valute al unităților separate.

Interconexiuni juridice

39. Pentru a sprijini autoritățile de rezoluție, instituțiile trebuie să identifice interconexiunile juridice dintre perimetrul de transfer de bază și restul instituției, inclusiv, dar fără a se limita la:

- a. la nivelul entităților: (i) instrumentele de proprietate între entități; (ii) legăturile fiscale; (iii) obligațiile față de ceilalți membri ai cooperativei, dacă este cazul; (iv) relația juridică dintre entități și mecanismele de solidaritate sau sistemele instituționale de protecție (SIP); (v)

⁸ Cum ar fi, de exemplu, scrisorile de confort.

⁹ Garanțiile intragrup, în contextul prezentului ghid, trebuie înțelese, în sens larg, ca mecanisme de transfer al pierderilor.

contractele relevante cu clauze de excludere, cum ar fi asocierile în participație sau alte parteneriate, de exemplu, cu societățile de asigurări;

- b. la nivelul unităților organizaționale: interconexiunile juridice rezultate din obligațiile de serviciu existente sau nu în temeiul unor acorduri privind furnizarea de servicii, al unor contracte de muncă și contracte colective de muncă¹⁰, precum și al dispozițiilor contractuale aferente activelor și pasivelor fiecărei unități.

40. Instituțiile trebuie să identifice posibilele conflicte de separabilitate legate de elementele menționate anterior și să furnizeze autorităților de rezoluție toate informațiile necesare pentru a clarifica următoarele elemente:

(i) posibilele consecințe ale definirii perimetrului de transfer asupra structurii de proprietate a instituției și asupra independenței cumpărătorului;

(ii) dacă al doilea nivel al perimetrului de transfer poate fi structurat astfel încât să nu conducă la pierderi inutile din motive fiscale;

(iii) dacă acordurile de cooperare ar trebui continuate și ar putea aduce beneficii perimetrului de transfer;

(iv) dacă statutul de membru al unui SIP, al unei asocieri sau al unor sisteme de solidaritate similare poate fi menținut pentru perimetrul de transfer și eventualele obligații conexe atașate perimetrului de transfer, evaluând, de asemenea, după caz, dacă derogările pentru SIP/asociere [precum cele prevăzute la articolul 113 alineatul (7) și la articolul 49 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013] sunt menținute sau eliminate prin rezoluție și care ar fi implicațiile;

(v) dacă și în ce măsură posibilele riscuri de litigiu (inclusiv riscurile de litigiu care decurg din însăși măsura de rezoluție sub îndrumarea autorităților de rezoluție) afectează perimetrul de transfer.

41. Autoritățile de rezoluție trebuie să evalueze în ce măsură competențele, prevăzute la articolul 64 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE, de modificare sau anulare a contractelor pot fi utilizate pentru a defini mai bine al doilea nivel al perimetrului de transfer și pentru a elimina interconexiunile inutile.

Interconexiuni operaționale

42. Pe lângă stabilirea de corespondențe între echivalentele normă întregă (ENI) și componentele perimetrului de transfer (vezi punctul 35 din prezentul ghid), instituțiile trebuie să furnizeze informații cu privire la expertiza necesară pentru desfășurarea activităților incluse în perimetrul

¹⁰ În temeiul articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23/CE privind transferul de întreprinderi și al articolului 34 alineatul (4) din Directiva 2014/59/UE, este posibil ca transferul automat al contractelor de muncă să nu se aplice în cadrul unui transfer care utilizează instrumentul instituției-punte, instrumentul de vânzare a activității sau instrumentul de separare a activelor.

de transfer. În cele din urmă, înțelegerea expertizei este cea care va contribui la evaluarea caracterului substituibil al personalului și la atenuarea conflictelor de separabilitate.

Interconexiuni comerciale

43. Instituțiile trebuie să identifice interconexiunile comerciale, cum ar fi orice legătură între unitățile organizaționale în care o linie de activitate este exploatată prin mai multe unități organizaționale sau ale căror venituri sunt generate de activitățile exercitate de unități organizaționale diferite, inclusiv sinergii sau clienți care desfășoară activități încrucișate.
44. Autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare metodologia de definire a perimetrului de transfer având în vedere interconexiunile comerciale, astfel încât (i) perimetrul care urmează să fie transferat către societatea de gestionare a activelor să nu afecteze negativ franciza activității (inclusiv funcțiile critice și liniile de activitate esențiale) rămase la instituția care face obiectul rezoluției și care va continua să funcționeze, (ii) sau, alternativ, ca rămânerea unităților la instituția care face obiectul rezoluției să nu afecteze negativ franciza activității (inclusiv a funcțiilor critice și a liniilor de activitate esențiale) transferate cumpărătorului (cumpărătorilor) potențial(i) sau instituției-punte.

4.3 Evaluarea aspectelor transfrontaliere

45. Instituțiile trebuie să informeze autoritățile de rezoluție, la cerere, cu privire la legislația aplicabilă și la particularitățile naționale ale activelor, elementelor, activităților și entităților care se încadrează în perimetrul de transfer.
46. Instituțiile trebuie să semnaleze elementele, care se încadrează în perimetrul de transfer sau la cerere, care pot fi transferate numai în cadrul aceluiași stat membru și să identifice posibilele soluții alternative.
47. Pentru a se conforma articolului 67 din Directiva 2014/59/UE și articolului 30 din Regulamentul delegat (UE) 2016/1075 al Comisiei, autoritățile de rezoluție trebuie să discute cu autoritățile din țara terță, în cursul etapei de planificare a rezoluției, posibilitatea de a exercita competențe de transfer asupra elementelor reglementate de legislația țării terțe. În funcție de rezultatul discuției, autoritatea de rezoluție va trebui să evalueze dacă sunt posibile următoarele opțiuni:
 - (i) autoritatea din țara terță va recunoaște competențele de transfer ale autorității de rezoluție;
 - (ii) autoritatea din țara terță nu va recunoaște competențele de transfer ale autorității de rezoluție, dar nu se va opune unui transfer validat de entitatea care face obiectul rezoluției;
 - (iii) transferul va fi posibil numai cu eforturi considerabile în materie de cost și timp în cadrul rezoluției.
48. Pentru a sprijini autoritățile de rezoluție la evaluarea efectuată în temeiul punctului anterior, instituțiile, pe baza caracteristicilor juridice ale elementelor perimetrului de transfer, trebuie să analizeze și să informeze autoritățile de rezoluție cu privire la fezabilitatea/credibilitatea:

- unui acord de confirmare semnat de instituția care face obiectul rezoluției, prin care se recunoaște transferul către cumpărător (cumpărătorul, instituția-punte sau societatea de gestionare a activelor), care să ateste transferul în termenii și condițiile stabilite de autoritatea de rezoluție [în conformitate cu articolul 67 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2014/59/UE];
 - clauzelor reziliante la rezoluție din contracte pentru a recunoaște și a informa contrapartea că respectivul contract poate face obiectul exercitării competențelor de rezoluție [în conformitate cu articolul 67 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2014/59/UE];
 - transferului elementelor reglementate de legislația țării terțe către o entitate ad-hoc (cum ar fi un vehicul cu scop special) în temeiul legislației naționale aplicabile pentru ca instrumentele de proprietate ale entității să fie transferate ca parte a perimetrului de transfer.
49. Instituțiile trebuie să aducă în atenția autorităților orice caz în care legislația țării terțe impune instituțiilor menționate să-și sprijine filiala, în temeiul căreia elementele țării terțe vor trebui incluse în perimetrul de transfer.

5. Transferul operațional

50. Definirea perimetrului de transfer este doar o etapă în punerea în aplicare a instrumentului de transfer. Pregătirea pentru transferul operațional trebuie să fie un element-cheie al evaluării posibilității de soluționare pentru strategiile de transfer. În această privință, autoritățile de rezoluție și instituțiile trebuie să dispună de mecanisme pentru a pregăti vânzarea perimetrului de transfer, astfel cum este definită în secțiunea 4, iar, în acest sens:
- autoritățile de rezoluție trebuie să elaboreze un proces de vânzare (secțiunea 5.1.1) pentru a sprijini vânzarea activității și să analizeze măsuri pregătitoare suplimentare (secțiunea 5.1.2) pentru a sprijini executarea instrumentelor de transfer;
 - atât instituțiile, cât și autoritățile de rezoluție trebuie să dezvolte capacități de soluționare a conflictelor de separabilitate identificate în secțiunea 4.2 și de punere în aplicare a transferului în timp util (secțiunea 5.2);
 - instituțiile trebuie să instituie procese de gestionare a consecințelor operaționale ale transferului și trebuie să demonstreze autorităților de rezoluție cât de fiabile sunt aceste procese (secțiunea 5.3).
51. Atunci când în strategia de rezoluție sunt prevăzute separarea activelor și instituția-punte ca instrumente de rezoluție, autoritățile de rezoluție trebuie să dispună de procesele necesare pentru a înființa o societate de gestionare a activelor în conformitate cu articolul 42 din Directiva 2014/59/UE și, respectiv, o instituție-punte în conformitate cu articolul 41 din Directiva 2014/59/UE, într-un termen corespunzător.

5.1 Pregătirea vânzării

5.1.1 Pregătirea procesului de vânzare

52. Autoritățile de rezoluție trebuie să prevadă în planurile de rezoluție sau în documentele justificative modul în care pot pune în aplicare fără probleme procesul de vânzare menționat la punctul 50 litera (a) într-un mod cât mai transparent posibil.
53. Pentru a asigura fezabilitatea/credibilitatea vânzării activității ca instrument de rezoluție, autoritatea de rezoluție trebuie să definească în prealabil, cu sprijinul instituțiilor, o listă de criterii pe care cumpărătorii potențiali ar trebui să le îndeplinească pe baza caracteristicilor perimetrului de transfer și având în vedere caracteristicile actorilor existenți de pe piață, precum și factorii externi (cum ar fi considerentele de reglementare privind concentrarea pieței, necesitatea obținerii de licențe și autorizații și orice bariere la intrarea pe piață). Autoritățile de rezoluție trebuie să fie în măsură să valorifice informațiile aflate la dispoziția autorităților de supraveghere și în planurile de redresare.

54. Deși strategia de vânzare va depinde de definirea perimetrului de transfer (în funcție de instituție și situație), autoritățile de rezoluție trebuie să elaboreze un proces de vânzare care să ia în considerare cel puțin următoarele elemente:

- calendarul procesului de vânzare: un calendar cu obiectivele de etapă și elementele livrabile;
- definirea subproceselor operaționale cu repartizarea clară a sarcinilor între diferitele echipe și experți, care acoperă autoritățile de rezoluție, instituțiile, autoritățile competente și toți actorii relevanți, în conformitate cu punctele 56 și 57;
- componența și rolurile echipelor și organismelor;
- documentația care stă la baza cadrului de vânzare și a procesului de scoatere pe piață (inclusiv, dar fără a se limita la listele de termeni și condiții, acordurile de confidențialitate și alte documente juridice, formularele puse la dispoziția ofertanților, fișele de evaluare a ofertelor, lista de criterii, documentele de achiziție și mandatele pentru consultanții externi și formularele pentru comunicarea cu mass-media);
- canalul (canalele) de comunicare confidențial(e), planul (planurile) de comunicare și informațiile, datele și rapoartele confidențiale.

55. La definirea unui calendar în conformitate cu articolul 10 alineatul (7) literele (d) și (j) din Directiva 2014/59/UE, autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare diferitele obiective de etapă relevante pentru transferuri și, în special, data de referință a planificării rezoluției¹¹, data evaluării¹², data rezoluției¹³ și data (datele) transferului.

56. Autoritățile de rezoluție trebuie să identifice aprobările sau consimțămintele care nu ar intra sub incidența derogărilor menționate la articolul 63 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE și să se asigure că sunt luate în considerare în procesul de vânzare. Acestea pot include aprobarea Comisiei Europene cu privire la concentrarea de dimensiune europeană, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 139/2004 al Consiliului din 20 ianuarie 2004 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi (normele UE privind controlul concentrărilor economice -RUEC-)¹⁴. Autoritățile de rezoluție trebuie să ia în considerare interacțiunile cu autoritățile pieței și cu orice alte autorități care ar trebui să intervină în procesul de vânzare. Aceste interacțiuni cu alte autorități trebuie să aibă loc în timp util și nu trebuie să afecteze calendarul vânzării în ceea ce privește posibilitatea de soluționare.

¹¹ În conformitate cu articolul 5 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2018/1624 al Comisiei din 23 octombrie 2018 de stabilire a unor standarde tehnice de punere în aplicare cu privire la procedurile și formularele și machetele standard care trebuie utilizate pentru furnizarea informațiilor necesare în scopul planurilor de rezoluție pentru instituțiile de credit și firmele de investiții în temeiul Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2016/1066 al Comisiei (JO L 277, 7.11.2018, p. 1-6).

¹² Astfel cum reiese din Manualul ABE privind evaluarea în scopul rezoluției (Manualul ABE privind evaluarea).

¹³ Astfel cum este definită la articolul 1 litera (j) din Regulamentul delegat 2018/345 al Comisiei.

¹⁴ Regulamentul (CE) nr. 139/2004 al Consiliului din 20 ianuarie 2004 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi [Regulamentul (CE) privind concentrările economice] (JO L 24, 29.1.2004, p. 1-22).

57. În cazul grupurilor transfrontaliere, al perimetrului de transfer transfrontalier sau al tranzacțiilor transfrontaliere, autoritățile de rezoluție trebuie să discute, după caz, cadrul lor de vânzare cu alte autorități de rezoluție și autorități competente, pentru a conveni asupra repartizării sarcinilor, a schimbului de informații și a calendarului, pentru a actualiza periodic cadrul de vânzare și pentru a asigura existența unor linii de comunicare confidentiale. Discuțiile pot avea loc, de exemplu, în cadrul colegiilor de rezoluție, în cazul în care acestea există, sau în cadrul grupurilor de gestionare a crizelor (GGC), în cazul în care acestea există (pentru G-SII), sau, în caz contrar, într-un mod ad-hoc și mai puțin formal.
58. Autoritățile de rezoluție trebuie să se asigure că procesul lor de vânzare este aplicabil în cel puțin două scenarii: vânzarea care urmează unui proces de scoatere pe piață, în conformitate cu articolul 39 din Directiva 2014/59/UE (care poate fi calificată drept vânzare strategică a activității), și vânzarea fără proces de scoatere pe piață, astfel cum se prevede la articolul 39 alineatul (3) din Directiva 2014/59/UE (care poate fi calificată drept vânzare accelerată a activității).
59. Autoritatea de rezoluție trebuie să fie pregătită să efectueze, cât mai curând posibil și înainte de declararea faptului că instituția este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate (FOLTF), evaluarea fezabilității procesului de scoatere pe piață în conformitate cu Ghidul ABE privind eficacitatea instrumentului de vânzare a activității¹⁵.
60. Procesul de vânzare trebuie să asigure o executare fără probleme, în weekendul rezoluției, a unei vânzări accelerate a activității. În acest sens, autoritatea de rezoluție trebuie să fie în măsură să actualizeze (de exemplu, prin desfășurarea de activități de monitorizare a pieței, prin accesul existent la date de piață relevante actualizate sau prin procesele existente de solicitare de asistență de specialitate în domeniu), în conformitate cu condițiile de piață și cu perimetrul de transfer la data FOLTF, lista de criterii pe care trebuie să le îndeplinească cumpărătorii potențiali și lista predefinită de cumpărători potențiali în temeiul punctului 19 din prezentul ghid. Autoritatea de rezoluție trebuie să evalueze cât mai rapid posibilele implicații ale unei vânzări accelerate a activității din perspectiva normelor privind ajutoarele de stat și să asigure o executare a vânzării accelerate care să reducă la minimum aceste implicații¹⁶.
61. În cazul unei vânzări strategice a activității, autoritățile de rezoluție trebuie să fie în măsură să actualizeze lista criteriilor pe care cumpărătorii potențiali trebuie să le îndeplinească în temeiul secțiunii 4.1 și al punctului 19 din prezentul ghid. Procesul de vânzare trebuie să asigure o executare fără probleme a unei vânzări strategice a activității, asigurând un proces de scoatere pe piață deschis, transparent și nediscriminatoriu (cerințe de scoatere pe piață), cu scopul de a maximiza prețul de vânzare și de a identifica eventualele conflicte de interese. Aceste criterii trebuie să includă o varietate de indicatori referitori la puterea financiară, juridică și operațională a cumpărătorilor potențiali, care ar trebui să se raporteze la perimetrul de transfer

¹⁵ Ghidul ABE privind circumstanțele de facto care constituie o amenințare gravă la adresa stabilității financiare și a elementelor legate de eficacitatea instrumentului de vânzare a activității conform articolului 39 alineatul (4) din Directiva 2014/59/UE (EBA/GL/2015/04).

¹⁶ În conformitate cu documentul final ABE de întrebări și răspunsuri 2015_2339.

și să nu fie concepuți pentru a avantaja cumpărătorii potențiali identificați ex ante. Autoritatea de rezoluție poate solicita planuri care să stabilească procesul de integrare a perimetrului de transfer de către cumpărătorul potențial și care să evidențieze capacitățile necesare.

62. Autoritățile de rezoluție trebuie să se pregătească pentru solicitarea de asistență externă (inclusiv cu consultanți, consilieri juridici sau auditori) în cadrul procesului de vânzare sau pentru delegarea procesului de scoatere pe piață. Responsabilitatea care revine autorității de rezoluție nu trebuie delegată, iar autoritatea de rezoluție ar fi trebuit să instituie un proces de selectare și de numire a consultanților externi pe baza unor criterii predefinite în cadrul unui mandat definit, de control al acestora și de revizuire a contribuțiilor acestora, de asigurare a absenței conflictelor de interese și de respectare a confidențialității. Mandatul trebuie să definească în mod clar, printre altele, obiectivele și elementele livrabile, expertiza și resursele preconizate, calendarul sau taxele.

5.1.2 Separarea internă

63. Evaluarea posibilității de soluționare menționate în secțiunea C din anexa la Directiva 2014/59/UE trebuie să se bazeze pe evaluarea structurilor juridice și corporative ale instituției [secțiunea C punctul 2 din anexa la Directiva 2014/59/UE], pe complexitatea acestei structuri și pe dificultatea alinierii liniilor de activitate la entitățile din grup [secțiunea C punctul 16 din anexa la Directiva 2014/59/UE], precum și pe compatibilitatea acestei structuri cu instrumentul (instrumentele) de rezoluție ales(e) [secțiunea C punctul 21 din anexa la Directiva 2014/59/UE]. Prin urmare, autoritățile de rezoluție trebuie să analizeze cele mai bune modalități de pregătire pentru instrumentul de separare a activelor, având în vedere că multe dintre componentele perimetrului de transfer ar putea să nu se afle în cadrul unei singure entități juridice sau al unei singure linii de activitate, și trebuie, atunci când este necesar și fără a aduce atingere competențelor prevăzute la articolul 17 din Directiva 2014/59/UE, să promoveze separarea portofoliilor:
- a. solicitând ca instituțiile să aibă protocoale (vezi punctul 75) care să stabilească modul în care ar putea separa activele neperformante¹⁷ într-o singură linie de activitate sau într-o singură entitate juridică atunci când instrumentul de separare a activelor este luat în considerare în strategia de rezoluție și când portofoliile eligibile pentru instrumentul de separare a activelor sunt dispersate în jurul grupului;
 - b. evaluând modul în care opțiunile de redresare din secțiunea A punctul 14 din anexa la Directiva 2014/59/UE ar putea sprijini separarea activelor neperformante de restul grupului.
64. Atunci când li se solicită să demonstreze modul în care pot separa activele neperformante, instituțiile trebuie să evidențieze modul în care acțiunile lor vor:

¹⁷ În prezentul ghid, activele neperformante au sensul de active slab performante sau toxice, astfel cum se menționează în considerentul 59 din Directiva 2014/59/UE.

- facilita orice exercițiu de diagnosticare, astfel cum este menționat în Ghidul ABE privind tipurile de simulări, evaluări sau exerciții care pot conduce la măsuri de sprijin¹⁸, întrucât majoritatea activelor neperformante ar fi centralizate într-o singură unitate operațională dedicată;
 - permite identificarea corespunzătoare a obstacolelor contractuale, a cerințelor legale aferente activelor neperformante și a altor tipuri de obstacole în calea transferului;
 - asigura o evaluare mai ușoară a activelor neperformante (și, prin urmare, a liniilor de activitate performante care sprijină alegerea instrumentului de rezoluție complementar);
 - crea un nivel înalt de expertiză în cadrul unității operaționale în ceea ce privește gestionarea activelor neperformante;
 - conduce la elaborarea unui set de date specifice care să acopere garanțiile reale și aspectele legate de drepturile aferente activelor neperformante;
 - evidenția serviciile specifice necesare pentru aceste elemente și vor începe să pună în aplicare mecanismele de gestionare a acestora;
 - conduce la separarea resurselor necesare (inclusiv financiare sau umane) care ar putea fi apoi transferate mai ușor la momentul rezoluției, în special cu ajutorul unor acorduri de servicii.
65. Dacă este cazul, instituțiile trebuie, de asemenea, să își demonstreze capacitatea de a crea entități juridice în conformitate cu punctul 48 din prezentul ghid.

5.2 Măsuri de asigurare a unei separări fără probleme

5.2.1 Aspecte juridice

66. În conformitate cu articolul 67 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2014/59/UE, instituțiile trebuie să evalueze, dacă este cazul, măsura în care legislația unui stat membru al UE se aplică efectiv unui contract reglementat de legislația unei țări terțe și aplicarea efectivă a competențelor de rezoluție¹⁹.
67. Instituțiile trebuie să evalueze în ce măsură caracteristicile contractuale ar putea fi modificate pentru a evita notificările și aprobările care nu sunt deja exceptate în temeiul Directivei 2014/59/UE.

¹⁸ Ghidul ABE privind tipurile de simulări, evaluări sau exerciții care pot conduce la măsuri de sprijin în temeiul articolului 32 alineatul (4) litera (d) (iii) din Directiva privind redresarea și rezoluția instituțiilor bancare (EBA/GL/2014/09).

¹⁹ Contractele din țări terțe care stau la baza transferului legal de active, drepturi și/sau pasive relevante ar trebui să prevadă deja în mod explicit caracteristicile reziliente la rezoluție și să recunoască și să informeze contrapartea că respectivul contract poate face obiectul exercitării competențelor de rezoluție în sensul suspendării sau restricționării drepturilor sau obligațiilor („competențe de suspendare”) în temeiul Directivei 2014/59/UE.

68. Instituțiile trebuie să sprijine autoritățile de rezoluție în identificarea oricărei modificări a statutului sau a formei juridice pe care o implică transferul perimetrului de transfer definit, deoarece este posibil ca o entitate să nu poată fi transferată, în forma sa juridică actuală, unui cumpărător cu o altă formă juridică sau ar putea exista dispoziții contradictorii în statut. Planul de rezoluție trebuie să stabilească procesul și măsurile necesare pentru soluționarea acestor probleme în timp util.

5.2.2 Aspecte financiare

69. Atunci când continuitatea perimetrului de transfer necesită accesul la valute sau continuitatea tranzacțiilor „back-to-back”, astfel cum se subliniază în evaluarea menționată la punctul 69 din Ghidul ABE privind posibilitatea de soluționare, instituțiile trebuie să se asigure că au fost luate măsuri pentru a asigura această continuitate, conform așteptărilor autorității de rezoluție. De exemplu, ar putea fi redactate în prealabil acorduri bancare corespondente, pentru a se asigura că perimetrul de transfer continuă, atunci când este necesar, să fie deservit în valutele necesare. De asemenea, acordurile existente trebuie să poată fi transferate în temeiul Directivei 2014/59/UE.
70. Instituțiile trebuie să sprijine autoritățile de rezoluție în eforturile lor de a identifica rolul mecanismelor de solidaritate (instituții cu un organism central) sau al oricărui SIP existent în punerea în aplicare a instrumentului de transfer și de a asigura separarea rapidă și posibilitatea de soluționare.

5.2.3 Aspecte operaționale

71. În cazul unui transfer parțial fie către cumpărători diferiți (cum ar fi o societate de gestionare a activelor și o instituție-punte), fie către un singur cumpărător, dar fără lichidarea instituției care face obiectul rezoluției (de exemplu, atunci când recapitalizarea internă se combină cu instrumentul de separare a activelor), este posibil ca competența prevăzută la articolul 64 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2014/59/UE să nu fie suficientă pentru a menține toate căile de acces la servicii. Prin urmare, instituțiile trebuie să informeze autoritățile de rezoluție cu privire la posibilitatea de a include clauze de acces tripartit în contractul cu un furnizor de servicii.
72. *[Societatea de servicii comune]* Autoritățile de rezoluție trebuie să evalueze dacă modelul actual de furnizare a serviciilor afectează separabilitatea perimetrului de transfer și să aibă în vedere aplicarea măsurilor prevăzute la punctul 34 din Ghidul ABE privind posibilitatea de soluționare.
73. *[Planurile de urgență ale IPF-urilor]* Pe lângă orientările menționate în secțiunea 4.1.2 (în special la punctul 50) din Ghidul ABE privind posibilitatea de soluționare, instituțiile trebuie:
- să evalueze modul în care accesul necesar la IPF-uri va fi transferat entității al cărei scop este menținerea funcției critice/continuității liniei de activitate esențiale și/sau modul în care poate fi stabilit accesul indirect. În cazul în care instituția care face obiectul rezoluției devine o entitate de lichidare [după aplicarea instrumentului de transfer în conformitate

cu articolul 37 alineatul (6) din Directiva 2014/59/UE] sau, în cazul societății de gestionare a activelor, accesul la IPF-uri poate fi limitat. Prin urmare, ar trebui să se acorde acces indirect prin intermediul entității continuatoare și ar trebui luate măsuri în acest scop, inclusiv ca entitatea continuatoare să păstreze BIC, conectivitatea și serviciile de comunicare ale instituției aflate în rezoluție;

- să evalueze mecanismele de tranziție existente, procesele accelerate de solicitare a accesului la IPF-uri sau posibilitatea acordării de împuterniciri în vederea menținerii continuității accesului la IPF-uri pentru perimetrul de transfer;
- să evalueze, la cererea autorităților de rezoluție, impactul transferului asupra serviciilor furnizate de instituție IPF-urilor și/sau altor părți.

5.3 Executarea proceselor secundare

74. Vânzarea perimetrului de transfer va necesita măsuri suplimentare, pe lângă pregătirea procesului de vânzare, și/sau va genera efecte secundare, care ar trebui gestionate și pregătite pentru a asigura un transfer fără probleme atât de către instituție, cât și de către autoritatea de rezoluție.

Aspecte specifice relevante pentru executarea transferului pentru instituție

75. Instituțiile trebuie să elaboreze procese interne și măsuri pregătitoare pentru ca executarea transferului să devină credibilă și fezabilă. Procesele menționate trebuie să includă un cadru de administrare a activității, cu indicarea clară a responsabilităților, a liniilor de raportare și a rolurilor comitetelor, precum și definirea etapelor procedurale și de validare, organizarea comunicării și descrierea sistemelor informatice de gestiune relevante care comandă procesele și a informațiilor suplimentare necesare din partea terților. Aceste procese trebuie să fie cuprinse, la cererea autorităților de rezoluție, în protocoale dedicate și trebuie să facă obiectul unor simulări, pentru a se asigura că procesele sunt operaționale. Elementele prezentate în continuare trebuie integrate în lista proceselor care urmează să fie acoperite.

76. *[Ajustarea bilanțieră]* Transferul va fi combinat cu aplicarea reducerii valorii contabile și a conversiei instrumentelor de capital și ar putea fi combinat cu recapitalizarea internă. Pentru vânzarea activității trebuie să existe posibilitatea scoaterii pe piață a activității. Instituțiile trebuie să elaboreze proceduri de punere în aplicare a ajustărilor contabile, și anume recunoașterea pierderilor în timp util, înainte de transfer, pentru ca acestea să nu fie transferate entității continuatoare.

77. În cazul în care instituțiile care fac obiectul rezoluției vor continua să funcționeze, acestea trebuie să fie în măsură să sprijine întocmirea unui bilanț în perioada ulterioară rezoluției, care să reflecte derecunoașterea perimetrului de transfer și veniturile obținute din acesta conform standardelor de contabilitate convenite în prealabil. Nu este necesar ca aceste bilanțuri să fie permanent actualizate în etapa premergătoare rezoluției, dar instituțiile trebuie să

demonstreze că pot pune rapid la dispoziția autorităților de rezoluție bilanțuri întocmite în perioada ulterioară rezoluției, care să corespundă perimetrului de transfer identificat de autoritățile de rezoluție cu sprijinul instituțiilor.

78. *[Controlul legalității]* Instituțiile trebuie să efectueze un control al legalității contractelor încadrate în perimetrul de transfer și să sprijine evaluarea menționată la punctul 40. Controlul legalității contractelor trebuie să scoată în evidență:

- clauzele contractuale care împiedică transferul, care ar putea fi modificate sau nu de autoritatea de rezoluție în temeiul articolului 64 din Directiva 2014/59/UE și care constituie o obligație legală (inclusiv o comunicare specifică către clienți sau autorități, o aprobare sau cerințe privind înregistrarea) în caz de transfer sau pentru a fi transferate;
- garanțiile multiple existente (atunci când un client a constituit aceeași garanție reală pentru contracte diferite);
- reglementările naționale specifice aplicabile, cum ar fi reglementările privind obligațiunile garantate, care ar putea impune anumite condiții pentru transfer (a se vedea secțiunea 4.3 din prezentul ghid);
- litigiile existente și dispozițiile contractuale care ar putea da naștere unor litigii în cadrul rezoluției sau după aceasta.

79. *[Punerea în aplicare a perimetrului de transfer]* Instituțiile trebuie să elaboreze un proces de punere în aplicare a metodologiei de definire a perimetrului de transfer definită de autoritatea de rezoluție, să identifice și să pună în aplicare obligațiile sale administrative și juridice (cum ar fi, de exemplu, înregistrarea).

80. *[Identificarea implicațiilor fiscale]* Instituția trebuie să identifice și să estimeze toate implicațiile fiscale ale transferului și să informeze în consecință autoritatea de rezoluție. Transferul de acțiuni sau de active poate da naștere unor probleme legate de impozitare.

81. *[Continuitatea serviciilor]* Instituțiile trebuie să includă în protocoalele lor de transfer planuri de tranziție care să prevadă, printre alte mecanisme, procese de elaborare a unor acorduri tranzitorii de servicii sau a unor acorduri privind furnizarea de servicii la cerere, în conformitate cu punctul 22 din Ghidul ABE privind posibilitatea de rezoluție, pentru a pune în aplicare mecanisme care să asigure continuitatea serviciilor IPF și mecanisme de tranziție care să fie aplicate fostei entități conform așteptărilor autorităților de rezoluție.

82. *[Planul de afaceri]* Instituțiile trebuie să întocmească și să prezinte în timp util planuri de afaceri sau planuri similare, dacă autoritățile de rezoluție solicită acest lucru. În cazul unei vânzări a activității prin intermediul unei tranzacții cu acțiuni, este probabil ca scoaterea pe piață a perimetrului de transfer să necesite, pe lângă o gamă largă de date, un plan de afaceri. Așteptările cu privire la conținutul planului de afaceri menționat trebuie definite împreună cu autoritatea de rezoluție.

Aspecte specifice relevante pentru executarea transferului pentru autoritate

83. Autoritățile de rezoluție trebuie să definească procese de punere în aplicare, fără probleme, a transferului în cadrul rezoluției, în special:
- modalitățile și procesul decizional de utilizare a competențelor prevăzute la articolele 63 și 64 din Directiva 2014/59/UE;
 - ajustarea perimetrului de transfer, în special în urma raportului final de evaluare, pentru a asigura posibilul transfer înapoi la instituția aflată în rezoluție;
 - orice alte obligații specifice fiecărei țări.

5.4 Capacitățile sistemului informatic de gestiune

84. Instituțiile trebuie să fie în măsură să transmită în timp util informații exacte autorităților de rezoluție, astfel încât acestea să poată lua decizii în cunoștință de cauză înaintea și în timpul rezoluției, precum și după rezoluție. Instituțiile trebuie să dispună de sisteme informatice de gestiune și de infrastructuri tehnologice adecvate pentru a pune în aplicare în timp util strategia de rezoluție, în conformitate cu articolul 11 din Directiva 2014/59/UE.
85. În conformitate cu principiul proporționalității și pentru a sprijini procesele menționate la punctul 75 din prezentul ghid, instituțiile trebuie să fie în măsură, la cererea autorităților de rezoluție, să furnizeze informații granulare cu privire la componentele perimetrului de transfer și să actualizeze datele necesare pentru transfer; intervalul de timp dintre data-limită de transmitere a informațiilor și data rezoluției trebuie să fie cât mai scurt posibil. Nivelul de granularitate trebuie să permită evaluarea elementelor transferate separat de celelalte elemente și să permită autorității de rezoluție să decidă cu privire la particularitățile separării și ale transferului și să identifice elementele de transfer în conformitate cu ceea ce este necesar pentru actul național de punere în aplicare.

Informații pentru identificarea perimetrului de transfer de bază

86. Instituțiile trebuie să sprijine identificarea perimetrului de transfer cu informații la nivelul fiecărui element în parte (pasive, active și drepturi), printre care:
- stabilirea de corespondențe între funcțiile critice și liniile de activitate esențiale pentru fiecare element;
 - clasificarea elementelor (cum ar fi tipul de active/pasive, informații privind contrapărțile și tipul de garanții reale);
 - calitatea activelor și indicatorii de risc (cum ar fi clasificarea creditelor performante/neperformante, informații privind activele ponderate în funcție de risc și garanțiile reale, activele lichide de înaltă calitate);

- aspecte juridice (inclusiv legislația aplicabilă și recunoașterea competențelor de transfer în temeiul Directivei 2014/59/UE și orice posibile obstacole contractuale apărute în calea transferabilității instrumentului relevant);
- informații contabile (cum ar fi valoarea contabilă, valoarea extrabilanțieră și valoarea provizionării creditelor), dacă este cazul.

87. Autoritățile de rezoluție trebuie să elaboreze cerințe cu privire la datele referitoare la transfer și instrumentele de transfer avute în vedere în completarea alineatului anterior, în conformitate cu principiul proporționalității promovat de Directiva 2014/59/UE.

88. În cazul instrumentului de separare a activelor, instituțiile trebuie să dezvolte capacități pentru a efectua un exercițiu de diagnosticare, astfel cum este definit de autoritatea de rezoluție, în conformitate cu principiile prevăzute în ghidul ABE privind tipurile de simulări, evaluări sau exerciții care pot conduce la măsuri de sprijin²⁰.

Date pentru evaluarea interconexiunilor

89. Instituțiile, în conformitate cu secțiunea 4.2 din prezentul ghid, trebuie, de asemenea, să fie în măsură să identifice:

- interconexiunile protejate de articolele 76-80 din Directiva 2014/59/UE, inclusiv stabilirea de corespondențe între acordurile de compensare și stabilirea de corespondențe între pasivele garantate și garanțiile reale corespunzătoare;
- interconexiunile, care nu sunt protejate în mod explicit de Directiva 2014/59/UE, cum ar fi, de exemplu, stabilirea de corespondențe între facilități și datele de identificare ale contractului, pentru a identifica elementele din cadrul aceluiași contract și legăturile dintre entități juridice diferite, cum ar fi o scrisoare de confort;
- legăturile economice și comerciale, cum ar fi, de exemplu, informații privind acoperirea riscurilor și relațiile cu clienții sau
- riscurile de litigii.

Orientări specifice privind instrumentul de vânzare a activității

90. În protocoalele de transfer, instituțiile trebuie să explice modul în care pot crea rapid o cameră de date virtuală care să conțină suficiente informații pentru a efectua o verificare prealabilă a cumpărătorului cu privire la perimetrul de transfer și pentru a răspunde așteptărilor legate de procesul de vânzare al autorității de rezoluție.

²⁰ EBA/GL/2014/09.

91. Instituțiile trebuie să elaboreze mecanisme care să sprijine elaborarea de planuri de afaceri, care, de asemenea, ar putea necesita să fie împărțite între un plan pentru portofoliul de transfer și unul pentru portofoliul rămas în fosta instituție.

Sisteme informatice de gestiune pentru asigurarea continuității operaționale

92. Instituțiile trebuie să demonstreze modul în care separarea, prin sprijinirea executării operaționale a transferului, poate fi pusă rapid în aplicare în sistemele băncii, asigurând continuitatea capacităților sistemelor informatice de gestiune atât pentru fosta entitate, cât și pentru entitatea destinată (cum ar fi, de exemplu, separarea înregistrărilor contabile) atunci când acest lucru este prevăzut în strategia de rezoluție și în conformitate cu punctul 81 din prezentul ghid²¹.

Alte capacități ale sistemelor informatice de gestiune

93. Sistemele informatice de gestiune trebuie să fie suficient de flexibile pentru a permite ajustarea perimetrului transferat după rezoluție (retransferuri). De exemplu, o astfel de ajustare trebuie să se reflecte perfect în conturile de gestiune.

²¹ Precum și cu secțiunea C punctul 11 din anexa la Directiva 2014/59/UE.